

Záznam kázání Curry Blakea z třídního semináře nazvaného Divine Healing Technician
(Technik Božského uzdravování – dále již jen DHT)
CD č. 17
(překlad: Edita a Paweł Staniszewski)

Pamatujete, jak jsem vám říkal, že nemáme autoritu, jen jako policista má delegovanou autoritu od státu, tak my máme delegovanou autoritu ve jménu Ježíš? Dábel také nemá žádnou autoritu. V Mt 28:18 Ježíš říká: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Proto jděte....“ To slovo „moc“ je řecké slovo „exousia“ a znamená „autorita, moc“. Takže všechna autorita a moc byla dána Ježíši. Jak už jsem vám říkal, křesťané mají často problém uvěřit slovům jako třeba „veškerá“. Tady je řečeno, že VEŠKERÁ autorita a moc na nebi i na zemi byla dána Ježíšovi, takže nikde jinde žádná nezůstala. Ani vy nemůžete dát dáblu žádnou autoritu. Protože autorita, ve které chodíte, není vaše autorita. Nemůžete dát zloději a vrahovi autoritu. Kdybyste to udělali, tak už není zloděj a vrah, ale dělá to legálně. Buďte rádi, že nemáte autoritu, protože kdybyste ji měli, tak by vám mohl dábel říct, že už vám třeba trochu té autority ubylo, když jste třeba zhřešili apod. Opakuji: nemáte žádnou autoritu a ani dábel ji nemá. Řeknete: „Tak jak můžeme něco přikazovat dáblu?“ Odpověď: „Ne ve vaší autoritě, ani ve vaší víře, není to o vás, ale používáte Jeho jméno.“ Jsme dědicové spolu s ním. Nebyla nám ta autorita udělena každému po trošce, ale všichni máme stejný přístup ke všemu. Každý z nás má vší silou od Něho něco dostat. Bůh je jako elektrárna. Myslíte, že je elektrárna naštanovaná, když si zapneme více elektrospotřebičů? Ne, ona je šťastná! Čím více energie je od ní bráno, tím více prosperuje. Když pochopíme, že Bůh je jako elektrárna, budeme vyhledávat situace, kdy budeme moci užívat více Jeho moci. Bůh je štedřejší než elektrárna a navíc Ježíš už zaplatil všechny naše účty. Musíte se proto na Boha dívat jinak, On je vaším Otcem.

Pojďme do knihy Soudců 13. kapitoly. Znáte tu pasáž z evangelií, kde se píše, že Ježíš cítil, jak z něho vycházela moc. Je to zmíněno jen jednou a lidé si, nevím proč, myslí, že to tak musí být vždy. Většinou, pokud je něco v Bibli zmiňováno jen jednou, znamená to, že to je neobvyklé. Chci vám ukázat ještě na jiném příkladu z Písma.

Soudců 13:24-25: „Ta žena potom porodila syna a dala mu jméno Samson. Chlapec rostl a Hospodin mu žehnal. V Machane-dan mezi Coreou a Eštaolem ho pak začal podněcovat Duch Hospodinův.“ Církev často funguje pod něčím, co bych nazval „Samsonovo pomazání“. Lidé si myslí, že je Duch svatý jen čas od času podněcuje. Říkájí např.: „Byls včera na shromáždění? Tam se tak pohyboval Duch svatý! To bylo skvělé! Pamatuji si, že takhle mocně se pohyboval naposledy v roce 2005.“

My ale máme fungovat pod „Davidovým pomazáním“. Když Samuel pomazal Davida, píše se: „Od onoho dne i nadále Davida uchvacoval Duch Hospodinův“ (1. Samuelova 16:13). David byl pro církev symbolický. Na nás také sestoupil Duch svatý a je stále s námi. Soudců 16:1-5: „Samson se jednou vydal do Gazy. Uviděl tam jednu nevěstku a šel k ní. Mezi obyvateli Gazy se rozneslo: „Samson je tu!“ Obcházel tedy kolem a celý den na něj číhali v městské bráně. Celou noc ale byli v klidu, protože si říkali: „Zabijeme ho, až se roznedí.“ Samson ale zůstal ležet jen do půlnoci. O půlnoci vstal, popadl vrata městské brány a vytrhl je i s oběma veřejemi a závorou. Naložil si je na záda a vynesl je až na vrchol té hory před Hebronem. Jednou se pak zamiloval do jedné ženy v údolí Sorek. Jmenovala se Dalila. Přišli za ní filištínské vládcy a žádali ji: „Sveď ho a zjisti, v čem je ta jeho veliká síla a jak bychom ho mohli přemoci, spoutat a zkrotit.“ To nám říká jednu věc, že Samson nejspíš nevypadal jako Stallone nebo Schwarzenegger. Když se totiž na Stallona nebo Schwarzeneggra podíváte, nevíte se, odkud se ta jejich síla bere. Vidíte, jaké mají svaly. Takže Samson určitě takhle nevypadal.

(pozn. dále čte verše 16:6-20) Všimněte si, že Samson nevěděl, že od něj Hospodin odstoupil. Dnes bychom řekli, že nevěděl, že to pomazání už neměl. Znamená to, že to, co nazýváme pomazáním, není pocitem. Kdyby to tak bylo, tak by Samson poté, co se probudil, cítil, že ho nemá a nevrhl by se do rukou filištinských. On nikdy necítil, jestli to pomazání má nebo ne. V Židům 11:32 je Samson zmiňován jako muž víry. On se řídil vírou ne pocity.

Ano, jednou se píše, že Ježíš cítil, že z něho odchází moc. Neříkám, že se to nemůže cítit, ale chci zdůraznit, že na to nemáme čekat nebo spoléhat. Někteří křesťané totiž čekají na to, až něco ucítí a řídit se tím. Proč to vše tady říkám. Když jsem se službou začínal, byl jsem členem Apoštolské církve a chtěl jsem dělat cokoli, jen abych nějak přispěl. Jednou jsem poprosil pastora, jestli bych nemohl vyučovat Základy. Řekl, že ano, ať si vezmu čtvrteční večery. Bylo to moje první vyučování, nebyl jsem zvyklý dlouho mluvit a tak jsem to skoro celé prochrptěl. Tak se to opakovalo každý čtvrtek, a když jsem měl téma o křtu v Duchu svatém asi čtvrtý čtvrtek, tak ke mně přišel jeden bratr a nabídl mi lék Sudafed, že mě to prý zbaví chrapotu a budu moci bez problému mluvit. Tak jsem si ho vzal a začal ohnivě kázat na to, jak potřebujeme křest v Duchu sv. a Boží moc. Mluvil jsem asi půl hodiny a začal jsem něco cítit v rukou a nohou. Říkal jsem si: „Skvělé! To už na mě přišlo pomazání, toho se musí rychle využít.“ Začal jsem se za lidi modlit. Ti začali padat pod mocí Boží a byli uzdravováni a vysvobozováni. Nic podobného jsem do té doby nezažil. Když jsem přijel domů, už jsem nic necítil. Na nedělním shromáždění pak pastor ohlašoval, že neví, co se to na Základech děje, ale že bylo 14 lidí uzdraveno a 4 vysvobozeno. Příští týden se díky tomu objevilo na Základech jednou tolik lidí. Opět jsem si vzal Sudafed, abych mohl mluvit a opět jsem po chvíli začal něco cítit a vše se opakovalo z minulého týdne. Další čtvrtek ke mně přišel ten bratr, který mi Sudafed tenkrát dal a zeptal se mě, jestli u sebe nepozorují nějaké vedlejší účinky, že prý někteří lidé po tom mají divné pocity v rukou a nohou. Došlo mi to s těmi „pocity a pomazáním“ a přisahal jsem si, že tohle nikomu neřeknu. Rychle jsem vyučování skončil, abych mohl jet domů a být s Bohem, protože jsem tomu nerozuměl. Lidé byli uzdravováni a přítom na mě žádná moc Ducha svatého nebyla? Snad tu moc nezpůsoboval ten lék? A Bůh mi řekl: „Ty jsi byl vždy pomazaný, ale čekal jsi na to, že budeš to pomazání cítit. A když jsi pak začal po tom léku něco cítit, tak jsi se teprve začal chovat jako pomazaný a Bůh mohl jednat.“

Jak už jsem řekl, můžete někdy něco cítit, ale neznamená to, že pomazání samo o sobě se nějak cítí. To, co se cítí je přítomnost Boží a tu mohou cítit i neobrácení. Přítomnost Boží ale nemusí vždy uzdravovat. Problémem je, že se třeba někdy snažíme naplnit místnost Boží přítomností a doufáme, že Bůh udělá svoji práci, kterou ale nařídil, abychom dělali my. Nepochopíte mě špatně, samozřejmě, že to Bůh uzdravuje ne my. Ale Duch svatý byl poslán, aby byl po naší straně a pomáhal nám v situacích, kdy se má projevit Boží moc. A my se snažíme vyměnit si pozice s Bohem. Snažíme se pomoci Bohu, a přitom to On je nám skrze svého Ducha nápomocen. Píše se, abychom byli činitelé Slova, nejen posluchači. My jsme ti činitelé Slova a Duch svatý je naším pomocníkem, ne naopak. Mk 16:19-20: „Když k nim Pán Ježíš domluvil, byl vzat vzhůru do nebe a posadil se po Boží pravici. Oni vyšli a kázali všude a Pán jim pomáhal a potvrzoval Slovo znamením, která je doprovázela.“

Dnešní církev je často mentalitou tak trochu podobná Baalovým prorokům v 1. Král. 18. kapitole, kteří křičeli, skákali apod., aby přiměli svého boha, aby se ukázal. My si také někdy myslíme, že musíme křičet a dělat různé jiné věci, mít vše podle nějakého vzoru, aby se Bůh ukázal. Ale Bůh nepotřebuje, aby bylo vše perfektní, aby se mohl ukázat. Pamatujte si, že my nepomáháme Bohu, aby se objevil, Bůh skrze Ducha svatého pomáhá nám. Žádný člověk nemůže uzdravit nemocného. My děláme Slovo a Duch Boží dělá tu práci. Jsme spolupracovníci. My vkládáme ruce a On uzdravuje. Co je v Bibli napsáno jako první? Že On uzdraví a my pak vložíme na nemocné ruce? Ne. Přešle se, že my vložíme ruce (my musíme nejprve jednat) a pak On uzdraví. Ještě k Mt 16: 20: „... a potvrzoval Slovo znamením, která je doprovázela.“ (pozn. v angl. je slovo doprovázet „follow“, které se dá přeložit jako „následovat něco, někoho“). To navazuje na 17. verš: „Ty, kdo uvěří, budou doprovázet (následovat) tato znamení...“ Takže my vkládáme ruce a znamení, které to doprovází je, že se lidé uzdraví. Opět – já dělám svoji část a Bůh poté svoji. Kdo tady koho následuje? Duch následuje moje jednání. Namítneš, že máme být vedeni Duchem. Ano, máme, ale to znamená, že jsme vedeni jeho charakterem a přirozeností. Neříkám, že vám nemůže ukázat nějaké věci, to se děje, to je ale pak zvláštní vedení. Obvyklé vedení je ale takové, že ty se rozhodneš dělat Boží Slovo, a když ho děláš, On ho potvrzuje tím, že tě následuje. Znak provázejí (následují) věřícího, Duch provází (následuje) věřícího.

Chci vám to vysvětlit na následujícím příkladu. Kdybych byl elektrikář a přišel sem mezi vás a váš pastor by mi řekl: „Curry vím, že jsi elektrikář, mohl by ses, prosím, podívat na elektrinu v této budově, máme s ní poslední dobou problémy?“ Odpovím: „Ano, jistě.“ Když budu elektrikář, který má potřebnou kvalifikaci, tak budu mít pravděpodobně někoho s sebou, kdo mi v té práci pomáhá. On je můj pomocník. Podle zákonů tu práci ale musím dělat já, pomocník ji dělat nesmí. Nemůžu mu říct: „Jdu na oběd, zatím udělej to a to, já to pak zkontroluju.“ To by bylo nelegální. On se mnou jen chodí a pomáhá. Já mu např. nadiktuji, co budu všechno potřebovat, a pokud je dobrým pomocníkem, tak mi případně připomene něco, na co jsem zapomněl. Čím déle spolupracujeme a čím více se známe, tím lépe naše práce plyne. Je to jako spolupráce zdravotní sestry a lékaře. Pokud spolu pracují delší dobu, tak pokud dělá ta sestra svoji práci dobře, tak se nedívá ani tak moc na to, co lékař dělá právě teď, ale myslí na to, co se chystá udělat, jaký je jeho další krok a podle toho už má připravené náčiní, které bude potřebovat, aniž by jí to řekl. Duch svatý je dobrý pomocník. Já dělám tu práci, On mi pomáhá. Musíme se přestat snažit pomáhat Duchu svatému. Musíme se přestat chovat jako pomocníci a začít být činitelé Slova a nechat Jeho, aby nám pomáhal.

Když se tady za chvíli postavíte do řady, abych se za vás modlit a já půjdu z jedné strany na druhou a budu se za každého z vás modlit, tak Duch svatý nepůjde přede mnou, ale bude za mnou, bude mě následovat. Já budu vkládat ruce a On bude dělat ty znaky, které mě budou doprovázet. Když se přiblížím k osobě, On už ví, co ta která osoba potřebuje. A jak já vztáhnou ruce směrem k té osobě, tak on vloží do mých rukou, co ta osoba potřebuje.

Jednou jsem jel se svojí ženou a dcerami nakupovat. Abych se v obchodním domě nenudil, zatímco na ně budu čekat, tak jsem si chtěl koupit knížku a číst. Žádnou dobrou jsem ale nenašel a tak jsem tam stál a čekal a už jsem byl nervózní a našťavaný, protože nerad mrhám časem. Důvod, proč vám říkám, jak jsem se cítil je, abyste věděli, že jsem nebyl v té chvíli nijak „duchovní“, nemodlil jsem se, ale byl jsem nervózní a otrávený. A jak tam tak stojím, tak periferním viděním vidím dvě ženy, jak se ke mně přibližují a najednou jsem něco cítil ve svých rukou. Občas se mi to stává, ale ne často, nespolehám na to. To, co jsem cítil, šlo ze mě směrem k jedné z těch žen. Když jsem se tím směrem podíval, bylo jedné z těch žen viditelně zle. Za asi dvě minuty se úplně změnila a řekla té druhé ženě: „Mami, už je mi dobře. Můžeme jít, kam jsme chtěly.“ Den na to jsem si pustil kazetu, která byla natočena před rokem v Africe a je na ní uzdravující shromáždění. Dělal jsem při tom něco jiného, nedíval jsem se na to, co se tam děje a najednou jsem cítil, jak mi z obou rukou něco vychází směrem k televizi. A jak už jsem řekl, nedám na pocity, Bohu stále říkám, že se nechci spoléhat na pocity a čekat na ně, ale že se chci řídit vírou, ale pokud bude chtít, tak se nebráním ani tomu, něco při tom cítit. Podíval jsem se na televizi a tam zrovna zmizel chlapec na těle veliký nádor. Ptal jsem se Boha: „Co se tady děje? Vždyť to na té kazetě se už stalo před rokem.“ Všimli jste si někdy, že Ježíš odpovídal na otázky vždy zase jen otázkou? Odpověděl mi: „Nacházel ses někdy v životě v nebezpečné situaci?“ Odpověděl jsem: „Ano, několikrát.“ Bůh: „Co se s tebou děje, když o takové situaci pak někomu vyprávíš?“ Já: „Když o tom vyprávím do detailů, cítím se jako bych to znovu prožíval. Moje srdce bije rychleji, dýchám rychleji, apod.“ Bůh řekl: „A to se právě děje. Duch Boží si připomíná tu situaci, kdy toho chlapce uzdravil.“ I tak to pro mě bylo divné a chtěl jsem na Bohu verš z Bible, který by to potvrdil. Bůh mi ukázal Řím 8:11: „Přebývá-li ve vás Duch Toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých...“ Ten stejný Duch, který uzdravil toho chlapce je ve mně. Lidé mi často říkají: „Já nevím, co v té a té situaci dělat, nikdy jsem v ní nebyl.“ Odpovím: „To je v pořádku. On (Duch svatý) tam byl.“ On byl v každé možné situaci, On dokonce vzkřísil Ježíše z mrtvých. Cokoli se kdy zázračného stalo, ten samý Duch, který je ve vás to udělal. A vy se ještě stále obáváte, jestli jste připraveni? Jako byste to byli vy, kdo ty věci dělá. Když si to uvědomíte, tak zjistíte, že neexistuje situace, kterou byste společně s Duchem svatým nemohli porazit. Přestaňte se snažit něčím stát a začněte tím být. Buďte tím, kým už v Ježíši jste.